

Nu se poate trăi fără prietenie

Pe vremea când în sălile de teatru publicul stătea cu paltoanele pe el, iar actorii tremurau în cămăși sau în toalete transparente, s-a petrecut odată un eveniment excepțional și plin de semnificații. Un spectator și-a scos paltonul și haina pentru a fi „la fel” cu actorul de pe scenă, silit de rol să joace în cămașă. Mai mulți spectatori i-au urmat exemplul și, în ropotele de aplauze ale unei săli pline, s-a certificat un act de admirație și solidaritate, emoționant prin semnificațiile lui.

Ce resort a clacat, după '89, de s-au răcit aceste relații? Sălile, uneori goale, să marcheze oare numai un fel de „complicitate” politică, teatrul fiind atunci singurul aliat spiritual al marelui public?

Unde s-au ascuns acei spectatori?

Totuși, la fiecare pas, pe stradă, sunt întâmpinat cu calde zâmbete: „Să trăiți, maestre!”. Și asta îmi încălzește inima. Cu colegii și vecinii ne salutăm rece și suspicios. cinci decenii am fost educați în spiritul... „Colegul și dușmanul meu...”. Omul de lângă tine putea fi un potențial adversar, care să-ți ia postul, apartamentul, prima sau kilul de carne dinaintea ta, la coadă! Credeți oare că toate aceste insinuări, urmate de priviri piezișe, de instigări, de îndoieli în gând și teama unui cuțit în spate, nu au lăsat urme grele?

Haideți, oameni, să ne descotorosim de aceste sechele, să ne deschidem brațele și sufletele pentru o atmosferă de stimă și iubire.

Urmăresc ziarele, ascult radioul și privesc televiziunile. Vreau să fiu prezent în epoca mea. Nu găsesc o fereastră de lumină în jurnalele de actualități, printre atâtea agresiuni, înșelătorii, crime, războaie, catastrofe, acte inumane... Doamne, să fim, fără speranță, o planetă a sinucigașilor?

Nu se poate trăi fără prietenie, într-o permanentă tensiune și înșelăciune! Dacă mă-ntâlniți pe stradă, vă rog, zâmbiți-mi!...